ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře – soud pro mládež rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Veroniky Novotné a přísedících Evy Bystřické a Vladislavy Čančurové v hlavním líčení konaném dne **16. prosince 2021**

takto:

Obžalovaný

[redacted]

je vinen, že

v období nejméně od počátku měsíce [redacted] pohlavně zneužil poškozenou nezletilou [redacted] tak, že nejméně ve [redacted] případech s ní měl pohlavní styk ve formě soulože, v důsledku čehož poškozená otěhotněla a v [redacted] podstoupila umělé přerušení těhotenství, přitom byl obžalovanému znám věk poškozené,

tedy

vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

čímž spáchal

provinění pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže,

přičemž

se podle § 12 písm. b) zákona o soudnictví ve věcech mládeže **upouští od uložení trestního opatření** a současně se mladistvému podle § 20 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže ukládá výchovné opatření **napomenutí s výstrahou.**

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z prohlášení viny obžalovaného a dále z provedených listinných důkazů, konkrétně osobních výkazů obžalovaného, včetně aktuálního opisu rejstříku trestů.

3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění a právní posouzení

4. Mladistvý prohlásil vinu skutkem popsaným v obžalobě a rovněž souhlasil s užitou právní kvalifikací. Soud nemá důvod o pravdivosti, dobrovolnosti a úplnosti tohoto prohlášení pochybovat. Ostatně mladistvý se již v přípravném řízení v přípravném řízení k jednání popsanému ve výroku rozsudku doznal. Za situace, kdy jeho prohlášení viny, resp. předchozí doznání, je plně v souladu s dalším ve věci shromážděným dokazováním, nelze vinu mladistvého projednávaným skutkem zpochybnit. V kontextu dříve uvedeného soud upozorňuje nejen na výpověď poškozené, ale i lékařské zprávy, úřední záznamy o zajištění plodu a především znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví genetika.

5. Po právním posouzení výše popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaný jím naplnil všechny znaky skutkové podstaty pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, když vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let.

6. K naplnění znaků skutkové podstaty nad rámec výše uvedené definice soud doplňuje následující.

7. S přihlédnutím k věku poškozené, jakož i skutečnosti, že k pohlavnímu styku (ve formě soulože) došlo dobrovolně, je na místě zohlednit i otázku společenské škodlivosti jednání obžalovaného. Nicméně navzdory určitým polehčujícím okolnostem na straně obžalovaného a při zohlednění postulátu subsidiarity trestní represe, resp. materiálního korektivu trestnosti skutku, nelze dospět k jinému závěru, než že jednání obžalovaného je zcela bez pochybností jednáním trestně postižitelným. Zájem společnosti na ochraně dětí před příliš časným vstupem do sexuálního života a ochrana jejich duševního vývoje je totiž prosazován i proti vůli poškozených, kteří nejsou s ohledem na svůj věk posoudit dopady svého jednání. Ve věku do patnácti let (často i po dosažení této hranice) jsou totiž nezletilí osobami zranitelnými, snadno ovlivnitelnými a s ohledem na složité období dospívání i velice emočně labilními, a proto je v zájmu společnosti je chránit do určité míry i před nimi samými. Z výše uvedeného je zřejmé, že již jen naplnění formálních znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu (resp. provinění) je dle názoru soudu, až na zcela ojedinělé výjimky, plně postačujícím k tomu, aby takové jednání bylo trestným.

8. Na závěr zbývá jen dodat, že jednání obžalovaného bylo jednáním úmyslným, neboť sám obžalovaný uvedl, že si byl vědom, že poškozené nebylo v době spáchání činu patnáct let a tedy že jeho jednání je v rozporu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

III. Druh a výměra trestního opatření

9. O druhu a výměře trestního opatření soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku, rovněž zohlednil i ustanovení § 25 zákona o soudnictví ve věcech mládeže a dospěl k následujícímu závěru.

10. Soud jako zásadní polehčující okolnost hodnotil prohlášení viny, mladistvý totiž svým přístupem ke spáchanému jednání jednoznačně prokázal, že si je vědom nejen závažnosti, ale i nesprávnosti svého chování. Ostatně jeho přístup ke spáchanému skutku v průběhu celého trestního řízení zcela jednoznačně ilustruje, že jeho doznání je projevem jeho nápravy. Mladistvý si totiž uvědomil nejen závažnost spáchaného provinění, ale i jeho dopady nejen na něj, ale i na poškozenou. Soud také nepřehlédl, že k sexuálnímu styku mezi poškozenou a mladistvým došlo dobrovolně a že dosud spolu udržují partnerský vztah, byť to nikterak nesnižuje míru trestní odpovědnosti obžalovaného, nicméně nelze to opominout, zejména s ohledem na věk mladistvého, neboť je pouze o šest měsíců starší než poškozená. Je tak zřejmé, že nyní projednávaná trestná činnost je pouze projevem nevyzrálosti obžalovaného, který si nebyl schopen uvědomit důsledky svých činů. Přistoupí-li k těmto zjištěním ještě skutečnost, že mladistvý je dosud osobou bezúhonnou, nebyl projednáván pro spáchání trestného činu, ani přestupku, rovněž zpráva orgánu sociálně právní ochrany dítěte o něm hovoří kladně, nelze dospět k jinému závěru, že pro nápravu mladistvého není nutné mu ukládat trestní opatření. Soud je pevně přesvědčen, že již samotné projednání věci před orgány činnými v trestním řízení mělo na mladistvého velmi silný výchovný vliv.

11. Soud i přes rozsáhlou paletu polehčujících okolností a absenci těch přitěžujících ale nemůže opominout závažnost jeho jednání, proto za nejvhodnější reakci považuje upuštění od uložení trestního opatření, avšak za současného vyslovení napomenutí s výstrahou, tedy výchovné povinnosti. Soud totiž tímto způsobem mladistvému důrazně osvětlil nejen závažnost jeho jednání, ale i potenciální důsledky, pokud by jej opakoval, a současně také zdůraznil, jaké jeho jednání mohlo a s vysokou pravděpodobností i mělo vliv na jeho okolí a v neposlední řadě také na samotnou poškozenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,

b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká,

c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Odvolání ve prospěch mladistvého může podat, a to i proti jeho vůli, příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, lhůta k podání opravného prostředku mu běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání proti rozsudku podané ve prospěch mladistvého jinou oprávněnou osobou nebo za mladistvého obhájcem nebo zákonným zástupcem anebo opatrovníkem může být vzato zpět jen s výslovným souhlasem mladistvého. Státní zástupce však může vzít takový opravný prostředek zpět i bez souhlasu mladistvého; v tomto případě běží mladistvému nová lhůta k podání opravného prostředku od vyrozumění, že opravný prostředek byl vzat zpět.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 16. prosince 2021

Mgr. Veronika Novotná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.01.2022. Připojení doložky provedla Věra Cásková dne 03.02.2022.